No. 152.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 20 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

ROME, den 5. December. De tijding uit Zwitserland van den val van Lucern heeft een [illegible] veroorzaakt. De bevolking, welke de Jesuiten haat als alle verlichting en vooruitgang tegenwerkende, heeft des avonds eene serenade aan den Zwitserschen consul gebragt. Met de muziek aan het hoofd, en onder het fakkellicht, ging de optogt door de stad, onder het geroep van: *Leve het Zwitsersche bondgenootschap! Leve het Italiaansche bondgenootschap! Leve Pius IX!* De menigte kwam op het plein *del Popolo* zingende bijeen en doortrok de voornaamste straten der hoofdstad, welker huizen bij die gelegenheid geïllumineerd waren. Onder die vlaggen, welke deze processie versierden, bemerkte men die van de bondgenootschappelijke kantons op, de driekleurige vlag van Italië en die van den paus. Bij het collegie der Jesuiten komende werd het gejuich aangeheven van: *Weg met de Jesuiten! Leve de bemagtigers van Lucern!*

Den volgenden dag verscheen er in de *Diario* eene verklaring, dat het bestuur zoodanige openbare uitboezemingen afkeurde, en zoude tegengaan.

ZWITSERLAND.

BERN, den 10. December. De raad van oorlog heeft eene lijst der dooden en gekwetsten bij het leger van den Bondsdag doen opmaken. Volgens dezelve zijn er 48 dooden en 222 gekwetsten. Bij het gevecht van Gislikon waren er 23 dooden en 92 gekwetsten; bij Entlibuch 7 dooden en 30 gekwetsten; voor Freiburg 10 dooden en 41 gekwetsten. Bij deze drie plaatsen hebben de voornaamste gevechten plaats gehad. Het verlies aan dooden en gekwetsten bij het Sonderbund is niet bekend; de radicale dagbladen geven een getal daarvan, bijna viermalen zoo groot, als dat bij het bondsleger.

DUITSCHLAND.

KEULEN, den 14. December. In ons dagblad van heden leest men een uitvoerig verslag, ontleend uit de *Hamb. Corresp.*, wegens een doodvonnis, door de regtbank van 1838 geveld, 't welk nu is moeten vernietigd worden. In Januarij 1838 ontstond er te Hohenhameln, ambt Peine, brand, welke aan moedwil werd toegeschreven. Als brandstichter werd gearresteerd de metselaar *C. Bodenstedt*, en daarna zijn 14jarige zoon. Deze werden in de gevangenis onmenschelijk behandeld, en, daar men het kind deed weten, dat als hij bekende, hij zoude worden ontslagen, verklaarde deze al wat men van hem begeerde. De vader werd als brandstichter ter dood veroordeeld, doch deze straf werd daarna in levenslange gevangenis verzacht. Thans heeft eene dienstmeid *C. R....* genaamd, zich bij de regtbank aangemeld, als hebbende dien brand veroorzaakt, bewerende dat gemelde veroordeelde onschuldig is. De zoon, die nu 24 jaren oud is, heeft ook verklaard, dat hij toenmaals gedwongen is geworden, en herroept zijne beschuldiging als kind afgelegd. De verdediger van *Bodenstedt* vorderde niet alleen vernietiging van het vonnis, maar schadevergoeding voor het lijden en de gevangenis van zijn client. De zaak heeft gediend voor de regtbank te Stade, in Hannover, en verwekte veel belangstelling. Het proces is herzien en vernietigd. *C. Bodenstedt* is in vrijheid gesteld, doch de eisch tot schadevergoeding is hem ontzegd.

ENGELAND.

— Men heeft van het volgende schrikkelijk voorval berigt gekregen: Het schip de *Caroline* had de Savannarivier op den 24. october jongstleden verlaten, met bestemming naar Bath. Op den 26. doorstond het vaartuig eenen hevigen storm, welke het geheel ontredderde, en tot overmaat van ramp, alle provisiën en het drinkbaar water over boord wierp, met uitzondering van een vat water. Op den 3. November was er geen druppel water meer, en van dien tijd af aan tot op den 10. kon de equipagie, uit 10 man bestaande, noch eten noch drinken. Toen besloot men te loten, wie hunner door het lot zou worden aangewezen, om tot voedsel zijner ongelukkige lotgenooten te strekken. Het lot viel op een Ier, *Charles Brown* geheeten, een man van eene herculische kracht en 180 pond zwaar. Dadelijk daarop wapende hij zich met een mes, en verklaarde het dengenen in de borst te zullen stooten, die hem naderen mogt, om het vonnis des lots te volvoeren. Op dit oogenblik ging de kapitein naar zijne kajuit, [illegible] dat hij van hetgeen er gebeuren zou, geen getuige wilde zijn. Toen verklaarde een jongeling van 19 jaren, *Hughues Rose* genaamd, dat hij als jongste bereid was, tot voedsel voor de overigen te sterven. *Brown* greep dit aanbod gretig aan, en maakte zich van den jongeling reeds meester, toen de kapitein plotseling uit de kajuit sprong en *Brown* door een bijlslag op het dek nedervelde. Dadelijk daarop sneed men hem in stukken, welke op het dek werden nedergelegd om te droogen, terwijl zijn bloed gretig als lafenis voor den dorst werd gebruikt. Aldus leefden deze rampzaligen drie dagen, en werden eindelijk, op den 13., door den *Tampico* opgenomen.

— De verkoop van Engelsche dagbladen en de periodieke geschriften aan de verschillende stations der spoorwegen in Groot-Brittannie, is tegenwoordig eene zeer winstgevende tak van nijverheid geworden. De winsten zijn zelfs zoo groot dat de maatschappijen eene contributie vorderen van hen, die om het privilegie vragen van zulke bladen en geschriften aldaar te koop te mogen aanbieden. Men zegt dat de opbrengst dezer verkoopen aan de brug te Londen een voordeel oplevert van 270 p. st. per week en dat de administratie van dien weg daarom het besluit heeft genomen dit voorregt te verpachten. De contributie, welke voor dit privilegie aan het station van Euston betaald wordt, is van 1500 p. st. 's jaars, ofschoon de maatschappij eerst onlangs aan die soort van dagblad-verkoopers den vrijen toegang geweigerd heeft.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 13. December. Heden verscheen voor de correctionele politie van de Seine de persoon van *Buzançais*, waterdrager, beschuldigd van onwillekeurigen manslag onder zonderlinge omstandigheden. Sedert lang waren *Buzançais* en *Pouillon*, beide waterdragers, naijverig op elkander en zij besloten eindelijk hunne zaak door een duel, maar een Auvergnatisch duel, d. i. met vuisten, uit te maken. Voor den strijd evenwel lieten zij de volgende onderhandsche acte opmaken:

Ik *P. B. Buzançais*, waterdrager, oud 29 jaren en hij *A. N. Pouillon*, waterdrager, en 31 jaren oud, zijn overeengekomen, te weten: dat ik *P. B. Buzancais* en hij *A. N. Pouillon*, vijanden zijn en dat wij ons niet kunnen verdragen; weswegens wij overeengekomen zijn met fiksche vuistslagen en krachtige schoppen te vechten, zoolang wij het kunnen uithouden. En daar wij hierover in goede verstandhouding en vriendschap zijn overeengekomen, hebben wij bepaald, dat hij, die op zijn tabberd zou krijgen, niets te zeggen zou hebben tegen den anderen, zelfs in geval van overlijden; dat derhalve, indien ik, *P. B. Buzancais*, *A. N. Pouillon* dood, hij het mij niet kwalijk zal nemen, evenmin als ik het zal doen, indien hij, *A. N. Pouillon*, mij doodt. Wij zijn overeengekomen geene getuigen te nemen, ten einde ons op ons gemak te kunnen afrossen, zonder dat men het ons belet.

Nadat van dit zonderlinge stuk elk der kampvechters een afschrift in zijn zak gestoken had, hebben zij hun hart eens opgehaald en gedurende een kwartier uurs elkander met duchtige vuistslagen begunstigd. *Pouillon* viel en *Buzancais*, die ook met bloed overdekt was, vertrok zonder zich verder over zijn makker te bekreunen; eenige dagen later gaf *Pouillon* den geest. Daar de lijkschouwing bewees, dat hij gestorven was ten gevolge van een slag, dien *Buzancais* hem in de borst had toegebragt, stond deze thans teregt voor de correctionele regtbank. In weerwil van het zonderlinge contract, hetwelk hij voor den dag haalde, en waardoor hij zich tegen elke vervolging veilig waande, werd *Buzancais* tot 3 maanden gevangenis en 50 frs. boete, benevens tot eene schadevergoeding van 2000 frs. aan de weduwe *Pouillon* veroordeeld.

BELGIE.

— Eenigen tijd geleden kocht de heer *Decoster*, herbergier van de *Maison Blanche* te Ixelles, bij den verkoop der meubelen van den gewezen secretaris dier gemeente, eenige goederen, welke hij met 4 fr. betaalde. Onder dezelve bevond zich met stof en spinrag overdekt een klein schilderijtje, hetwelk hij in den hoek zijner herberg ophing. Bij een nader onderzoek bleek dat het een *Gerard Dou* was. Het is bekend hoe zeldzaam en kostbaar de werken van dien grooten meester zijn, zoodat men zonder overdrijving zeggen kan, dat het schilderij aan goud zijne zwaarte waard is.

Eene menigte kunstenaars en liefhebbers stroomen dan ook naar de *Maison Blanche*, om het meesterstuk van *Gerard Dou* te bewonderen.

NEDERLANDEN.

LEEUWARDEN, den 14. December. De vreeselijke brand, welke in den nacht van 14. November ll. heeft gewoed en waardoor een groot gedeelte der fabrijk van onze geachte stadgenooten de heeren *H.* en *J. Heuveldop* in de asch werd gelegd, is in den nacht van gisteren op heden door eenen niet minder noodlottigen brand gevolgd.

Omstreeks half drie ure ontstond er namelijk brand in het achterhuis van den heer *A. de Jong Wz.*, koopman in kruidenierswaren en grossier in sterke dranken, in de Groote Kerkstraat. De brand verspreidde zich zeer snel naar de bovenverdiepingen en nam op eene schrikbarende wijze toe, zoodat dezelve de zolders, opgevuld met koffij, suiker, thee en andere kruidenierswaren, bereikte. In weinige oogenblikken stond het geheele bovenhuis in vollen gloed, de vlammen sloegen door de ramen, massa's vonken en brandende voorwerpen verspreidden zich door de lucht, zoodat men met grond bevreesd was, dat ook de belendende gebouwen in brand zouden geraken, hetwelk echter door het doelmatig aanwenden der brandspuiten is verhinderd.

Gelukkig hadden de bewoners, bestaande in een talrijk huisgezin, nog even den tijd het in vollen vlam staand huis te verlaten.

Daar het stil weder was, sloegen de vlammen niet verder om zich heen, en toen de zes spuiten in werking waren gebragt, was men den brand spoedig meester, zoodat te 4 ure het gevaar was geweken.

Het huis is grootendeels uitgebrand, de puinhoopen bleven echter nog steeds gloeijende, waardoor voorzigtigheidshalve eene der spuiten nog eenigen tijd in werking is gebleven.

— 15. Dec. De bij arrest van het hof van Friesland, van 13. October ll., ter zake van plundering te Harlingen, veroordeelden, wier verzoek om gratie onlangs van de hand is gewezen, zullen heden te Harlingen hunne schavotstraf ondergaan. Reeds gisteren morgen is er een detachement dragonders en soldaten naar die stad vertrokken, terwijl heden morgen de veroordeelden per trekschuit naar Harlingen zijn vervoerd onder begeleiding van soldaten en kavallerie.

VLISSINGEN, den 17. December. De Breede Kerkeraad der Nederd. Herv. Gemeente heeft uit het te voren geformeerde viertal tot herder en leeraar beroepen, den Wel Eerw. Zeer Gel. Heer *Johan Justus van Toorenenbergen*, predikant te Elspeet.

— Den 13. dezer is van Hellevoetsluis in zee gezeild Zr. Ms. transportschip *Dordrecht*, luit. ter zee 1e klasse *S. J. Ryser*, naar Suriname bestemd.

GEMENGDE BERIGTEN.

De koning van Napels brengt elken nacht door aan boord van een oorlogschip, in de haven van Napels gestationeerd. De bevolking van Palermo heeft den koning bedreigt den bystand van Engeland te zullen inroepen, indien de constitutie van 1812 niet werd in werking gebragt; Z. M. had slechts drie dagen tyd tot bedenken. Sicilie is in opstand. (H. C.) — De bevolking van 't land van belofte (Kol. van W.) beliep op 1. December 12,260 zielen. — Onbeschaamde diefstallen, berigt men uit Konstantinopel, worden ongestraft dagelyks gepleegd. Onlangs werd aldaar een Armenier een zak met vyf en twintig duizend piasters in goud, in een der drukste straten ontnomen, zonder dat iemand den dief tegenhield. In Nederland steelt men even onbeschaamd, maar met meer overleg.

OOM SCIPIO.

—

(Vervolg van onze vorige.)

– En, als ik het zeggen moet, uw bed dáár, is het niet zacht en verwarmd, als gij er op komt, na uwen avondmaaltijd.

Hier wreef oom Scipio in de handen. – Het is wel ter dege goed.

– Welnu dan, indien gij een goed huis, goede kleederen en eene goede tafel hebt, wat hebt gij dan meer noodig?

– Gij hebt gelijk, mijn vriend, maar daarna moeten de behoeften der ziel nog worden voldaan.

– Voor den drommel, riep broeder Paul in vervoering uit; goed eten, goed slapen, goed drinken – wat wilt gij meer?

– Gij weet er niet van, mijn vriend! gij hebt niet gereisd, gij weet niet hoe ver de weelde gaat.

– De weelde! zeide broeder Paul bedeesd, wat is dat?..

– Dat is..... dat zijn..... hoe zal ik het zeggen, dat zijn dingen die men niet noodig heeft.

Broeder Paul sprong achterwaarts.

– Met uw welnemen, oom! die reden is een schoon beest. En waartoe dient dat, hetwelk men niet noodig heeft?

Oom Scipio, in 't naauw gebragt, liet het hoofd zakken, en gevoelde de noodzakelijkheid om de schermutseling op een ander punt over te brengen.

– En die waarde neef, welke zulk een groot verlangen heeft om mij te zien, en mij zoo beleefdelijk noodigt, gelooft gij dan niet dat het ook voor mij een groot genoegen zal zijn, hem in mijne armen te sluiten?

– Het zij zoo.

– Moet ik het hart van zijn' oom altijd voor hem gesloten houden?

– Dat zeg ik niet.

– En zal de zoon van mijne zuster niet meer in mij vinden, dan een hard en ontoegankelijk mensch?

– Dat verhoede God, zeide broeder Paul met tranen in de oogen, ik heb daartegen niets te zeggen. Laat ons vertrekken, oom; en al ware het aan het einde der wereld, ik zal u volgen. Ik vlei mij uwen neef te zullen beminnen, gelijk gij hem zelf bemint, in weerwil zijner uitvindingen; indien zijn geheele persoon zoo veel waard is als uwe kleine vinger. Laat ons vertrekken, spoedig, laat ons terstond onze pakkaadje gereed maken.

– Wat zegt gij daar, broeder Paul? Zoo gij mij wilt vergezellen, is mijn besluit genomen, want ik had niet kunnen besluiten van u te scheiden.

– Laat mij slechts een paar uren slapen, en ik ben tot uwe dienst.

Catharina, die het gesprek hoorde, begon te weenen, en allen namen weldra in die droefheid deel.

Oom Scipio bragt zijne zaken in gereedheid, naaide zijne louis d'or tusschen de voering van zijne kamizool, en begon van ieder afscheid te nemen.

Met het krieken van den dag kwam broeder Paul tot hem, goed gekleed, met slobkousen aan, een gordel om de lendenen, met een pintje in de maag, en even zoo veel in een kalebas, en een' grooten stok in de hand houdende, als iemand die de vier elementen wantrouwt.

– Houdt op, houdt op, zeide hij tot de goede lieden, die daar waren, laat ons een einde aan dat weenen maken, gij zoudt mij ook doen weenen, en niets kan mij meer vergramd maken.

Catharina beloofde alles in goede orde te zullen houden, en geen brood op tafel te zullen hebben, zoo lang zij haren meester niet gezond en behouden wederzag, en de hammen te laten hangen aan den hoek van den haard, waar zij gewoonlijk hare plaats hadden. De bewoners vergezelden hen tot aan den uitgang der vallei, waar broeder Paul met hen begon te twisten, ten einde de wreede scheiding te verzachten.

Ziedaar onze reizigers op marsch. Alles ging goed tot aan Genève, en men vond in de hutten genoeg kaas en verfrisschenden

— *De zaken van Zwitserland kunnen als afgedaan beschouwd worden. Zelfs de Neuburgsche kwestie is vereffend. Van eene diplomatische tusschenkomst is geen spraak meer. — Te Borger-Kanaal (Gron.) is eene vrouw van drielingen bevallen; moeder en kinderen zyn dood. — De regering van Heemwyk publiceert dat de redacteur van den Evang. Kerkbode geen vyfde Evangelist is, om zyne volharding in het liegen. — Aangeboden jichtvingerhoeden. — Onze groote Redder wydt dagelyks een schoft aan de herziening der grondwet. — Volgens de jongste officiele opgaven, telt Belgie thans meer dan 550 geestelyke broederschappen, dat is, by de 100 meer dan tydens de komst van keizer Jozef II tot de regering.*

INGEZONDEN STUKKEN.

Steenwegen.

(*Fragment van een brief.*)

» Zoo even verneem ik, dat de greppels op den rijks weg toegemaakt worden; of dit nu geschiedt op hoog bevel en ten gevolge van een adres aan den heer Hoofd-Ingenieur, door ingezetenen van Aardenburg en andere plaatsen ingediend, verklaar ik niet te weten. Prijzenswaardig echter is de heer Hoofd-Ingenieur, zoo dit het geval is; hij toont daardoor niet, als zoo velen helaas, doof te zijn voor eene billijke klagte; en dan is onze wensch, en zeker die van alle weldenkenden, dat zijn voorbeeld alom goede navolging moge vinden. In hoeverre de greppels op den nieuwen weg hinderlijk zijn, schijnt nog onzeker; dit echter weet ik, dat er velen liggen; liggen zij even noodeloos als op den rijks weg, dan zal de bevoegde overheid ze ook hier dienen te weren, enz.''

Medegedeeld door
DOORN.

MENGELINGEN.

In de *Groninger Courant* van Dingsdag 30. November leest men onder de advertentiën, de volgende:

« De ondergeteekende, wier man op den avond van den 28. Junij jl., door *eenen kogel werd gewond*, waardoor, een paar dagen later, hem het been moest worden afgezet, aan welke gevolgen hij kort daarop, terwijl de ondergeteekende in het kraambed lag, is overleden, sedert dien tijd het beroep haars mans, het rondventen van fruitwaren, uitoefenende, neemt bij deze de vrijheid, zich vriendelijk in de gunst harer geachte stadgenooten aan te bevelen.

« Zij is steeds voorzien van al die fruitwaren, welke het jaargetijde oplevert, en zal zich beijveren, om in alle deelen, zich de begunstiging, die zij tot het onderhoud van haar en hare *drie hulpelooze* kinderen zoo dringend behoeft, volkomen waardig te toonen.''

« Wed. S. M. VAN CLEEF,
« Op de Nieuwstad, tusschen de Folkinger straat en Schoolholm.''

—

Ziedaar eene advertentie, waarover de regering van schaamte blozen moest; maar, helaas! de blos is haar vreemd; want ware zulks niet het geval, dan zoude de hitte van den blos der schaamte haar reeds lang hebben verteerd.

Indien de regering zich in gemoede afvraagt, of er, bij gelegenheid der brood-onlusten, geene te strenge maatregelen genomen zijn, zal zij volmondig ja moeten antwoorden, en nogtans is er niets door haar aangewend geworden, om de nageblevene betrekkingen der slagtoffers dier al te strenge maatregelen, ten minste in zoo verre de regering hiertoe in staat is, voor die verliezen, waarvan zij, de regering namelijk, de oorzaak is, schadeloos te stellen.

Zijn er te Groningen en Leeuwarden dan geene echtgenooten gevallen, die geheel onschuldig aan het oproer waren, zijn er geene weduwen en weezen gemaakt geworden, door het geweer van Nederlandsche soldaten, op de borsten hunner medelandgenooten gerigt, en hebben die weduwen en weezen geen regt tot de regering te zeggen: « gij hebt onze echtgenooten, onze vaders gedood, die onze verzorgers waren, voorzie nu gij in onze behoeften, zoo als zij gewoon waren zulks te doen.''

Voor die ongelukkigen is niets gedaan. De koning, die over de genomene maatregelen, zoo als ten minste de nieuwsbladen berigt hebben, ontevreden was, heeft niets tot leniging of bijstand geschonken, evenmin als een der leden van het koninklijk huis, die, zoo het schijnt, liever hun geld aan Yacht-Clubpartijen en aan het oprigten van KOSTER-beelden wegwerpen, dan de ongelukkigen, welke wij hier bedoelen, bij te staan.

Wij weten het wel, dat goud, hoe overvloedig dan ook geschonken, de weduwen hunne echtgenooten en de weezen hunne vaders niet kan wedergeven, maar toch zoude het het lot dergenen verligten, die in hunne echtgenooten of vaders ook hunne verzorgers verloren, en de regering zoude toonen bereid te wezen de wonden te heelen, die zij geslagen heeft.

Misschien zoude er onder die achtergeblevenen gevonden worden, wier harten te hoog geplaatst zijn om liefdegiften aan te nemen; maar er bestaan immers andere middelen om iemand ondersteuning te doen toekomen, zonder hem juist geld, even als eene aalmoes toe te werpen, hoe vele betrekkingen, posten en ambten zijn er niet, die door vrouwen worden waargenomen. Waarom de weduwen der bovengenoemde slagtoffers niet met dezelve begiftigd, of hunne oudste zonen in staat gesteld om in de behoeften hunner moeders te voorzien. Wanneer eene aristocratische familie eene ramp treft, ziet men gewoonlijk de regering bereid dezelve te lenigen, waarom dan niet hetzelfde gedaan, wanneer het betrekkingen geldt van slagtoffers door haar zelve gemaakt, in benarde omstandigheden, waarvan zij zelve, de regering, de oorzaak is.

Dat er krachtdadige hulp en ondersteuning aan de betrekkingen van hen worden geschonken, die door het moordvuur gedood zijn, opdat niet meer advertentiën in de nieuwsbladen verschijnen, als die, welke wij hier boven mededeelden, en die ons herinneren aan gebeurtenissen, welke nimmer in Nederland hadden moeten plaats grijpen.

(*Hydra.*)

Reis naar de Noordpool.

Men herinnert zich dat men nog altijd zonder tijding is van kapitein FRANKLIN, die nu omstreeks drie jaren geleden eene ontdekkings-reis naar de Noord-Pool ondernomen heeft: maar inmiddels is thans in Engeland in het licht verschenen het verhaal der expeditie te land, van eenen officier der maatschappij van de Hudson-baai, den heer JOHN RAE, die zich daarbij tevens vleide eenige kondschap van kapitein FRANKLIN te zullen inwinnen, tot welk einde er nog eene andere expeditie te land werd ondernomen. Het relaas van deze expeditie van den heer JOHN RAE bevestigd al de vroegere ontdekkingen en veronderstellingen van kapitein Ross, en levert nog daarbij eene meer breedvoerige beschrijving van een gedeelte der Noordkust van Amerika.

Bij de Esquimo's gekomen, heeft de heer RAE bij hen vruchteloos nasporingen naar kapitein FRANKLIN gedaan. Zij zijn niet in staat geweest, hem eenige inlichtingen te geven; tot beter begrip van het verder doel der reis van den heer RAE, diene overigens de volgende opheldering.

Aan de Noord-Oostpunt van Amerika bevinden zich twee, door zeer nauwe tongen aan het vaste land verbonden schiereilanden, aan welke men de namen van Melville en van Bousthina gegeven heeft. Het schiereiland Melville is, zoo door Ross, als door andere reizigers, die vóór hem deze wateren bezocht hebben, opgenomen en bezocht geworden, maar Bousthia is het eerst ontdekt geworden door Ross; die er niet anders van onderzocht heeft, dan de Oostkust, en die in Engeland terug gekomen is, zonder te kunnen verzekeren, of Bousthia niet een eiland was van het vaste land, geheel afgescheiden door eene straat, welke volgende reizigers zouden kunnen doorzeilen, ter opsporing van den zoo lang gezochten doortogt ten noord-westen.

Het middel om zich te verzekeren of Bousthia een eiland of een schiereiland is, was van te beproeven, het over land te naderen. Kapitein Ross was er over zee aan den noordkant aangekomen, Nu is de heer RAE den 5. Julij 1846 van het fort Churchill, aan de Hudson-baai, vertrokken. Hij is de kusten dier baai, noordwaarts op, langs gereisd tot aan het schiereiland van Melville. Dat schiereiland is hij te voet overgetrokken, zijn vaartuigje door zijn volk doende medebrengen. Aan de andere zijde van het schiereiland Melville heeft hij bevonden, dat de golf, die zich tusschen dat land en dat van Bousthia uitstrekt, steeds met een ijsschors hedekt is. Zijn voornemen was, de kust langs te trekken, om alzoo tegenover Bousthia te komen en zich te verzekeren of dit al dan niet aan het vaste land verbonden was; maar het jaargetijde was reeds te ver gevorderd, hij begreep alzoo het voortzetten van den togt tot het voorjaar van 1847 te moeten uitstellen; en op zijne stappen teruggekeerd zijnde, heeft hij de benoodigde toebereidselen gemaakt, om in deze woeste streken te overwinteren. Daartoe heeft hij eene steenen hut doen bouwen, de mast en de riemen van het vaartuig tot stutten daarvoor gebruikende, en het dak met gewast doek en huiden van zeekalven doende bedekken. Hertevellen op een raam gespannen diende tot deuren. Het is in deze slecht omsloten hut, dat onze reiziger eenen winter heeft doorgebragt, des te onaangenamer, omdat men er, wegens het slecht gebouwd zijn van den schoorsteen, uithoofde van den rook, niet in stoken kon, dan met openlating van de buitendeur. Wanneer de kamer goed doorstookt was, leverde zij eene temperatuur van tusschen de 10 en 12 graden onder nul. Deze rampzalige woning was door hem met den naam van het Fort de Hoop gedoopt. Zij was gelegen op 66° 32′ 16″ noorderbreedte en 86° 55′ 51″ westerlengte.

In de eerste dagen van Maart 1847, toen de heer RAE opmerkte dat de herten weder noordwaarts begonnen op te trekken, hervatte hij zijne togt. Hij doortrok andermaal het schiereiland Melville en begon op nieuw zijn onderzoek langs de Amerikaansche kust, zich voorts langs de golf, die zich tusschen de beide schiereilanden uitstrekt, westwaarts op, naar Bousthia rigtende. Wanneer het water langs de kust vrij van ijs was, liet men het vaartuig er in, maar meestal werd het over land, van meer tot meer, gedragen. De bagaadje werd in den beginne door honden gesleept, maar deze bezweken weldra door vermoeijenis; ten gevolge hiervan besloten de reizigers, van afstand tot afstand, gedeelten van hunnen voorraad onder het ijs te begraven, ten einde ze op hunnen terugtogt weder te vinden. De nachten werden aan land doorgebragt onder hutten, uit sneeuw vervaardigd door een Esquimo, welken de heer RAE hoofdzakelijk tot het verrigten van dit werk in zijn dienst genomen had. Den 17. April kreeg men Bousthia in het gezigt en bekwam men de zekerheid, van het vaste land af over eene landtong van eene mijl breedte, te kunnen bereiken.

Het doel van den togt was alzoo bereikt, maar de heer RAE besloot zich het verdere van het gunstige jaargetijde nog ten nutte te maken, om de westkusten van het schiereiland Melville, waarlangs men slechts verkenningen gedaan had, meer bepaaldelijk te onderzoeken; ook dit heeft hij met het beste gevolg volbragt.

Den 6. September is hij aan het fort Churchill terug gekomen, na dertien maanden in de met eeuwige sneeuw en ijs bedekte streken te hebben doorgebragt. Bij hunne terugkomst waren de heer RAE en zijne togtgenooten zoo zwart als negers. Men zou gezegd hebben dat zij uit verzengde streken terug kwamen, maar het was niets anders dan het gevolg van den walm der lampen, in welke zij visch-olie gebrand hadden.

CORRESPONDENTIE.

De Burger van Woensdag den 15. en de *Tielsche Nieuwsbode* van Donderdag den 16. dezer, hebben wij niet ontvangen.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 18. December. Sedert den 16. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Herculo, J. Maddigan, New-York, katoen en rijst; St. Michael, N. Cristoffer, Monte-Video, huiden; Rachel, W. Pijeook, Londen, stukgoed en graan; Trega, J. S. Rolfsen, Odessa, lijnzaad.

Voor Vlissingen bestemd:

Ocean, J. Monelki, New-York, ballast.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Broad Oak, D. M. D. Gruitt, ballast, Fernambuco; Jamais Pensée, J. Schram, stukgoed, Sandwich; Anna Maria, R. Muijs, schors, Londen; Clemence, J. Ninteman, ballast, Avontuur; Jean Jacques, P. Corgman, zink, Havre-de-Grace; Wilhelm, J. Schmidt, Fernambuco, Buono Metilde, L. Maffer, New-Castle, beide ballast; Independent, J. van der Steen, ballast en stukgoed, Rio-Janeiro; the Transit, J. Main, stukgoed, Hull; Eglantin, T. Beeckman, schors, New-Castle.

Van Gend gezeild:

Joseph, A. van der Heiden, stukgoed, Liverpool; Nepthunis, J. Struijk, Emelie en Ferdinand, C. Rockler, beide ballast, New-Castle.

---

wijn, om de vermoeijenissen van de reis aangenaam af te wisselen. Te Genève zette broeder Paul groote oogen op en begon van gevoelen te veranderen over de industrie der groote steden; echter vergunde de tijd hem niet, alles te bewonderen, daar de diligence weldra zou vertrekken. Maar oom Scipio wilde een woord aan zijnen neef schrijven, om hem van zijne komst te verwittigen; hij riep den knecht van het logement, en hem pen en inkt gevraagd hebbende, bragt deze hem een langwerpig stukje hout, waaraan eene stalen schrijfmachine gehecht was.

– Wat is dat, zeide oom Scipio. Ha! ha! eene pen van eene nieuwe uitvinding.

– Men moet ook, zeide broeder Paul, nieuwe vogels uitgevonden hebben; ik zag er nooit met zulke veêren.

Oom Scipio schreef er mede, zoo goed hij konde, en bekladde al het papier, hetgeen hij aan ongewoonte toeschreef.

Intusschen vroeg broeder Paul, zijne pijp gestopt hebbende, vuur van den knecht, die hem een doosje met zwavelstokjes ter hand stelde, zeggende: gij hebt slechts te wrijven.

Broeder Paul wreef, en zoude bijna van schrik op den grond gevallen zijn, toen hij vuur uit het zwavelstokje springen zag.

– Dat is gemakkelijk, zeide hij, zoo er geen gevaar bij is om levend te verbranden.

Het rijtuig was gereed; men vertrok.

– Het gaat goed vooruit, zeide broeder Paul, wij zullen spoedig het middagmaal kunnen houden. Ik ontveins niet, oom, dat ik eetlust gevoel.

Na vele verschillende gesprekken bevond men zich op Fransch grondgebied, en oom Scipio stortte tranen van vreugde; wat broeder Paul betreft, hij zag het portier uit naar de landen.

– Maar, zeide hij, ik zie daar koolen, die niet vroeg rijp zijn voor het jaargetijde; dat is ongetwijfeld de tweede oogst, want men heeft zekerlijk den landbouw volmaakt.

– Het is waar, antwoordde een reiziger, dat men nieuwe ploegen, nieuwe eggen en een aantal werktuigen uitgevonden heeft, waarbij de oude niet in aanmerking komen, maar den grond en de opvolging der saizoenen heeft men niet kunnen veranderen; onze vorderingen, grootendeels zich bepalende tot den koophandel, schaden eerder aan den landbouw, waarvoor eerlang handen ontbreken zullen. Met eenige weinige uitzonderingen, hebben wij altijd regen in Maart, jonge erwten op St. Jan, en wijn in September, indien het Gode behaagt, en ten allen tijde met veel moeite eenige stukken roggenbrood.

– Houd op! schreeuwde broeder Paul, eene herberg ziende. Houd op, duivelsche koetsier! opdat ik een stuk ete!

– Hij zal geenszins ophouden, zeide de reiziger.

– Hoe! om te eten? dat is vervloekt....

– Men zoude spoedig reizen, indien men ophield bij ieders eetlust. De diligence moet heden op posttijd aangekomen zijn.

– Verd...., gromde broeder Paul, ik wenschte! dat men mij dan eene nieuwe maag maakte.

Intusschen zat oom Scipio in een hoek te slapen.

– Mijne heeren! zeide een landbewoner naar het portier loopende, mijne heeren! eene flesch gemousseerde wijn, verkwikt u!

– Geef op, mijn jongen, zeide broeder Paul, en wees gelukkig, omdat gij medelijden hebt met arme reizigers.

Hij nam de flesch en betaalde drie francs, dat hij een weinig duur vond; hij bood haar terstond den onbekende aan, welke bedankte; vervolgens aan oom Scipio, die er eenige teugen uit nam; daarna eindelijk zette hij dezelve aan den mond, den wijn op zijn gemak inslorpende; maar door de beweging die hij maakte, terwijl hij den arm ophief, zich vereenigende met een schok van het rijtuig, viel hij onzacht op eene bank neder, en werd weder in de hoogte geworpen door eene uitbarsting, waarbij men vuur meende te zien in de plooijen van zijn kleed.

Oom Scipio, door den schrik getroffen, begaf zich naar het midden van het rijtuig.

– Gij hebt uwen broek gescheurd, riep de reiziger uit.

– Brand! brand! koetsier, houd op! schreeuwde broeder Paul.

– Laat de steenen branden! zeide de conducteur, de nieuwe dienst moet kwartier na zes uren te Parijs aankomen.

– Gij zult er slechts asch brengen, zeide oom Scipio.

De conducteur heeft gelijk, hernam de reiziger, men kan niet rijden naar ieders welgevallen.

– De duivel hale u! riep broeder Paul uit, terwijl hij, zoo goed hij konde, het vuur bluschte; gij verdiendet dat ik u met mijnen broek liet verbranden.

Eindelijk was het vuur gedoofd, maar broeder Paul bevond dat zijn broek verschrikkelijk beschadigd was. Hij trachtte met de panden van zijn rok de gaten te bedekken.

– Ik geloof, zeide hij, dat men tegenwoordig goede broeken maakt, hetwelk ik door dit ongeluk in de gelegenheid zal zijn te ondervinden.

– Ach! ach! ach! kermde oom Scipio.

– Is alles niet uitgebluscht? vroeg broeder Paul.

Hij zag oom Scipio aan, die zeer bleek werd; ook hij verbleekte, en riep, gelijk hij: ach! ach! zijn buik vasthoudende.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN [illegible].